

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 267/2026-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **Court Side Nederland B. V.**, Parkwijklaan 229, JT 1326 Almere, Holandsko, IČO 33 289 780, zastúpenej advokátom JUDr. Stanislavom Pavlom, PhD., Šancová 58, Bratislava, proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 7Co/43/2023 z 25. októbra 2023 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Cdo/101/2024 z 3. decembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 12. marca 2026 sa sťažovateľka domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) napadnutým rozsudkom krajského súdu a napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorých zrušenia sa sťažovateľka domáha spoločne s vrátením veci na ďalšie konanie. Navrhuje zároveň priznanie náhrady trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľka bola sporovou stranou v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava IV pod sp. zn. 5C/101/2008 v procesnom postavení žalobkyne, ktorá sa proti žalovanému (██████████) domáhala zaplatenia bezdôvodného obohatenia, ktoré malo vzniknúť odstúpením od manažérskej zmluvy. Žalovaný pôsobil ako agent basketbalových hráčov. Rozsudkom okresného súdu z 13. mája 2015 bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť sťažovateľke 18 586 eur s príslušenstvom. Konanie v časti zaplatenia 27 000 eur bolo zastavené a žaloba vo zvyšku úrokov z omeškania zamietnutá.

3. Rozsudkom krajského súdu sp. zn. 7Co/627/2015 zo 4. júla 2018 bol rozsudok okresného súdu z 13. mája 2015 zmenený tak, že žalovanému bola uložená povinnosť zaplatiť sťažovateľke 1 036 eur s príslušenstvom a vo zvyšku bola žaloba zamietnutá. Zároveň bolo rozhodnuté o nároku na náhradu trov konania.

4. Uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 8Cdo/245/2019 z 28. októbra 2020 bolo dovolanie podané proti rozsudku krajského súdu zo 4. júla 2018 odmietnuté.

5. Nálezom ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 383/2021 z 12. novembra 2021 bolo vyslovené porušenie základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie uznesením najvyššieho súdu z 28. októbra 2020, ktoré bolo zároveň zrušené a vec vrátená na ďalšie konanie. Ústavný súd uložil najvyššiemu súdu vysporiadať sa s právnou otázkou týkajúcou sa posúdenia úkonu sťažovateľky z 15. marca 2013 (čiastočné späťvzatie žaloby alebo zmena žaloby) s následným posúdením právneho následku premlčania jej nároku.

6. Po vrátení veci najvyššiemu súdu tento rozhodol opätovne uznesením sp. zn. 7Cdo/350/2021 z 31. januára 2023 tak, že rozsudok krajského súdu zo 4. júla 2018 zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.

7. Krajský súd napadnutým rozsudkom rozsudok súdu prvej inštancie v časti uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť sťažovateľke 927,44 eur s príslušenstvom potvrdil a vo zvyšnej časti napadnutý výrok zmenil tak, že žalobu zamietol. Zároveň rozhodol o nárokoch na náhradu trov konania. V podstatnom akcentujúc povinnosť rešpektovania právneho názoru dovolacieho súdu (bod 6 tohto uznesenia), sa krajský súd zaoberal podaním sťažovateľky z 15. marca 2013 v kontexte následného posúdenia otázky premlčania uplatnených nárokov so záverom o uplatnení nároku na vrátenie vyplatených mesačných odmien (17 500 eur) v objektívnej premlčacej lehote (body 15 a 16 napadnutého rozsudku krajského súdu). V ďalšom sa krajský súd zaoberal odvolacou námietkou žalovaného o tom, že vo vzťahu k sťažovateľkou uplatnenému nároku na vrátenie mesačných odmien mu nesvedčí pasívna legitimácia, ktorú vyhodnotil ako dôvodnú. Z predložených dôkazov konštatoval záver, že sťažovateľka plnila na účet, pričom jej pri zachovaní primeranej obozretnosti muselo byť zrejmé, že nejde o účet žalovaného ako fyzickej osoby, ale o obchodnú spoločnosť.

8. Napadnutým uznesením najvyššieho súdu bolo dovolanie proti napadnutému rozsudku krajského súdu odmietnuté.

II.

Argumentácia sťažovateľky

9. Za kľúčový ústavný problém považuje sťažovateľka prekvapivé a nepredvídateľné rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorý založil svoj napadnutý rozsudok na nedostatku pasívnej legitimácie žalovaného, aj keď táto otázka nebola jadrom sporu. Hlavnou právnou otázkou bolo posúdenie premlčania nároku a účinky podania z roku 2013 na plynutie premlčacej doby. Uvedeným spôsobom došlo k zásadnej zmene právneho základu sporu, keďže odvolací súd sa zaoberal otázkou pasívnej legitimácie. Odvolací súd totiž nerešpektoval *ratio decidendi* predchádzajúcich rozhodnutí dovolacieho súdu a ústavného súdu, ktoré sa zaoberali otázkou premlčania, čím došlo k porušeniu princípu právnej istoty.

10. Napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorým bolo dovolanie odmietnuté ako neprípustné, došlo podľa sťažovateľky k porušeniu princípu právnej istoty a záväznosti právneho názoru vysloveného v predchádzajúcom rozhodnutí dovolacieho súdu (svojvoľnosť v rozhodovaní).

11. Sťažovateľka považuje posúdenie pasívnej legitímácie odvolacím súdom za arbitrárne, keďže ignoruje ekonomickú realitu vzťahu medzi žalovaným a jeho obchodnými spoločnosťami, v ktorých bol žalovaný jediným konateľom a spoločníkom. Odvolací súd a dovolací súd odignorovali skutočnosť, že plnenie smerovalo k žalovanému, a preto bol v platbách tak aj označený, čo možno považovať za extrémny formalizmus a porušenie princípu materiálnej spravodlivosti.

12. Sťažovateľka nemala reálnu možnosť reagovať na rozhodujúci právny dôvod rozhodnutia, nemala zabezpečené efektívne preskúmanie veci dovolacím súdom a bola vystavená extrémne formalistickému výkladu procesných pravidiel.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

13. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka arbitrárnosti a nadmernej formálnosti napadnutých rozhodnutí krajského súdu a najvyššieho súdu, ktoré sú nepredvídateľné a porušujú tak princíp právnej istoty.

14. V úvode tejto časti rozhodnutia ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka v petite ústavnej sťažnosti uviedla vo vzťahu k napádanému rozhodnutiu odvolacieho súdu jeho nesprávnu spisovú značku, čo ústavný súd, prihliadajúc na obsah ústavnej sťažnosti, predovšetkým argumentáciu sťažovateľky a uvedenie správneho dátumu vydania napádaného rozhodnutia, vyhodnotil ako chybu v písaní bez reálneho dopadu na vymedzenie predmetu ústavného prieskumu.

15. V tejto súvislosti ústavný súd rovnako konštatuje, že, prihliadajúc na dôvody ústavnej sťažnosti, sťažovateľka atakuje arbitrárnosť a svojvoľnosť napadnutých rozhodnutí odvolacieho súdu a dovolacieho súdu. V petite ústavnej sťažnosti sťažovateľka ako súčasť referenčného rámca označila aj čl. 48 ods. 1 ústavy, no vymedzila ho ako právo na spravodlivé súdne konanie, čo nezodpovedá jeho skutočnému obsahovému charakteru, keďže citované ustanovenie zakotvuje základné právo na zákonného sudcu, ktorého porušenie sťažovateľka v ústavnej sťažnosti nenamieta a ani neprezentuje argumentáciu, ktorou by porušenie citovaného základného práva na zákonného sudcu odôvodnila. Z uvedeného dôvodu bol predmet ústavného prieskumu vo vzťahu k referenčnému rámcu označených práv vymedzený tak, ako to vyplýva z bodu 1 tohto uznesenia, nezahŕňajúc čl. 48 ods. 1 ústavy.

III.1. K namietanému porušeniu práv na súdnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie napadnutým rozsudkom krajského súdu:

16. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu mohla sťažovateľka podať dovolanie z dôvodu väd zmätočnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (arbitrárnosť) – § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ako aj z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci – § 421 ods. 1 písm. a) CSP pre odklon od predchádzajúceho rozhodnutia dovolacieho súdu vo veci (uznesenie najvyššieho súdu z 31. januára 2023). Sťažovateľka tieto možnosti využila, pričom najvyšší súd o dovolaní rozhodol napadnutým uznesením, čo vedie k záveru o potrebe relevantnú časť ústavnej sťažnosti odmietnuť z dôvodu neprípustnosti podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 1

zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.2. K namietanému porušeniu práv na súdnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

17. Sťažovateľka považuje rozhodnutie dovolacieho súdu za arbitrárne, pričom dôvodí nedostatočným vysporiadaním sa dovolacieho súdu s jej námietkou týkajúcou sa odklonu odvolacieho súdu od predchádzajúceho rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré sa týkalo zásadnej právnej otázky premlčania uplatneného nároku. Rovnako atakuje odôvodnenie nedostatku pasívnej legitimácie žalovaného.

18. Najvyšší súd sa odklonom od predchádzajúceho rozhodnutia dovolacieho súdu vo veci sťažovateľky zaoberal v rámci uplatneného dovolacieho dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci – § 421 ods. 1 písm. a) CSP, pričom náležitým spôsobom akcentoval skutočnosť, že krajský súd, pridržiavajúc sa právnych názorov vyslovených najvyšším súdom v jeho zrušujúcom uznesení z 31. januára 2023 (bod 6 tohto uznesenia), preskúmal prednostne otázku premlčania uplatnených nárokov (bod 7 tohto uznesenia), ktorá tvorila *ratio decidendi* predchádzajúceho meritórneho rozhodnutia odvolacieho súdu. Na podklade záveru o tom, že sťažovateľka si uplatnila nárok na zaplatenie vyplatených mesačných odmien (17 500 eur) v objektívnej premlčacej lehote (body 15 a 16 napadnutého rozsudku krajského súdu), sa krajský súd následne zaoberal ďalšou odvolacou námietkou žalovaného o tom, že vo vzťahu k sťažovateľkou uplatnenému nároku na vrátenie mesačných odmien mu nesvedčí pasívna legitimácia [žalovaný v odvolaní namietol, že okresný súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam – § 365 písm. f) CSP].

19. S prihliadnutím na už uvedené ústavný súd konštatuje ústavnú udržateľnosť záveru dovolacieho súdu o tom, že k odklonu od právneho názoru vysloveného v predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí nedošlo. Po vrátení veci krajskému súdu zrušujúcim rozhodnutím dovolacieho súdu z 31. januára 2023 sa vec vrátila opätovne do štádia odvolacieho konania, pričom povinnosťou odvolacieho súdu bolo rešpektovať právny názor vyslovený v zrušujúcom dovolacom rozhodnutí (body 13 a 14 uznesenia najvyššieho súdu z 31. januára 2023), t. j. preskúmať a vyhodnotiť podanie sťažovateľky z 15. marca 2013 so záverom, že v konkrétnych okolnostiach veci je označené podanie späťvzatím žaloby v sume 27 000 eur (a nie zmenou žaloby).

20. Následným zdôraznením skutočností, že žaloba bola podaná 14. júla 2008, pričom platby mesačných odmien 17 500 eur, vo vzťahu ku ktorým si sťažovateľka uplatnila nárok, boli realizované v priebehu roka 2007, krajský súd v napadnutom rozsudku konštatoval uplatnenie nároku v objektívnej premlčacej lehote (bod 16 napadnutého rozsudku krajského súdu).

21. Vzhľadom na skutočnosť vzniesenia odvolacej námietky týkajúcej sa pasívnej legitimácie žalovaného v jeho pôvodnom odvolaní smerujúcom proti rozsudku okresného súdu z 13. mája 2015 (čl. III odvolania žalovaného z 12. augusta 2015) bolo povinnosťou krajského súdu sa touto námietkou po zistení, že nárok bol sťažovateľkou uplatnený včas, zaoberať (odvolací súd je totiž v zmysle § 379 a nasl. CSP viazaný rozsahom odvolania a odvolacími dôvodmi). Pokiaľ krajský súd posúdil v rámci odvolacieho konania aj odvolaciu námietku nedostatku pasívnej legitimácie žalovaného, uvedené nemožno považovať za odklon od *ratio decidendi* predchádzajúceho rozhodnutia, ale za logický následok rešpektovania záväznej časti predchádzajúceho rozhodnutia

dovolacieho súdu so záverom o včasnom uplatnení nároku pri súčasnom rešpektovaní procesnoprávnych pravidiel odvolacieho konania. Námieta nerešpektovania *ratio decidendi* predchádzajúcich rozhodnutí dovolacieho súdu a ústavného súdu, ktoré sa zaoberali výlučne otázkou premlčania, preto nie je dôvodná. K porušeniu princípu právnej istoty preto nemohlo dôjsť.

22. Otázka arbitrárnosti záveru krajského súdu o nedostatku pasívnej legitimácie žalovaného bola preskúmaná najvyšším súdom v rámci dovolacieho dôvodu zmätočnosti rozhodnutia odvolacieho súdu podľa § 420 písm. f) CSP.

23. Ústavný súd v kontexte uvedeného dovolacieho dôvodu zdôrazňuje, že otázka posúdenia prípustnosti a dôvodnosti dovolania podaného z dôvodu zmätočnosti je vnímaná ústavným súdom primárne ako otázka interpretácie (obyčajného) zákona a v tomto smere sa najvyššiemu súdu ponecháva značná autonómia s tým, že vyriešenie tejto otázky samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení práva sťažovateľa (napr. II. ÚS 324/2010, II. ÚS 410/2016), samozrejme, za predpokladu, že ide o riešenie ústavne udržateľné (IV. ÚS 231/2021, I. ÚS 634/2025).

24. V súlade s judikatúrou najvyššieho súdu sú hlavnými znakmi procesnej vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP zásah súdu do práva na spravodlivý proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia (IV. ÚS 30/2021).

25. V relevantnej časti napadnutého uznesenia najvyšší súd poukázal na podstatné časti rozhodnutia odvolacieho súdu (predovšetkým bod 22 napadnutého rozsudku krajského súdu), z ktorých na podklade označených listinných dôkazov (predovšetkým faktúr vystavených označenou obchodnou spoločnosťou, nie žalovaným) jednoznačne vyplynul záver o tom, že sťažovateľka neplnila na účet žalovaného, pričom vedomosť o tejto skutočnosti musela byť u sťažovateľky práve s poukazom na listinné dôkazy už pri zachovaní primeranej obozretnosti daná.

26. Prihliadajúc na už uvedené, je záver dovolacieho súdu o tom, že pri vyhodnocovaní nedostatku pasívnej legitimácie žalovaného nedošlo zo strany odvolacieho súdu k pochybeniam spôsobilým viesť k záveru o znemožnení sťažovateľke, aby uplatňovala svoje procesné práva podľa § 420 písm. f) CSP, ústavne konformný.

27. Ústavný súd s prihliadnutím na už uvedené nemá ústavne relevantný dôvod a ani oprávnenie na to, aby v kontexte argumentácie sťažovateľky atakujúcej vo svojej podstate skutkovú okolnosť plnenia na účet obchodnej spoločnosti, a nie žalovaného prehodnocoval právne závery najvyššieho súdu a tieto následne podroboval ústavnoprávnej korekcii. Sťažovateľkou uvádzané tvrdenia týkajúce sa predmetnej argumentácie nijako nesignalizujú také pochybenia najvyššieho súdu, ktoré by mali ústavnoprávny rozmer, teda ktoré by vytvárali priestor pre možnosť vyslovenia porušenia označených práv sťažovateľky po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie.

28. Predbežné závery ústavného súdu vedú napokon k záveru o tom, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu požiadavky vyplývajúce pre dovolací súd pri preskúmaní prípustnosti a dôvodnosti dovolania podaného z dôvodov zmätočnosti a nesprávneho právneho posúdenia napĺňa. Záver o odmietnutí dovolania preto ústavný súd nepovažuje za ústavne neudržateľný, čo vedie k záveru o odmietnutí ústavnej sťažnosti v relevantnej časti označených práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

29. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky uvedených v ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. mája 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu